

Un nou nom per al cinema català

“Em veig... correcta”

Quimi Soler ha saltat a la fama en ser la protagonista del film *Un submarí a les estovalles*, alta i ben feta, les seues celles han cridat la màxima atenció del públic i de la crítica: unes celles rotundes, perfectes en el seu gènere.

Enlà de la moda i del detall perfecte hi ha molt més, en Quimi Soler.

«Tinc vint-i-cinc anys, sóc de Verges com en Francesc Cambó i en Lluís Llach i em dedico a la història de l'art tant com a fer de model, de maniquí i ara actriu de cinema, més algun espot per a televisió, més alguns vídeos per a empreses. M'agradaria seguir en totes dues activitats: en l'art, concretament en la restauració, en un taller dut amb altra gent que em permetés de deixar la feina cada vegada que em sortís alguna cosa de cinema o de model i, viceversa, que em permetés de continuar amb la restauració artística un cop acabades les feines de cinema o de model. ¿Què més?»

Afortunadament a la Quimi Soler li desagrada tant que li facin les entrevistes com als autors de fer-ne; mercès a aquesta coincidència de fons, la conversa transcorre plàcidament.

«Vaig fer la pel·lícula per agència. Hi ha agències de models i actors i actrius, on els de l'ofici hi dipositem fotos. Quan algú busca algú va a les agències i se'ns mira. Va molt bé mantenir una situació física presentable, saber idiomes i tenir molta sort.

»Vaig fer els tres cursos de l'Institut de Teatre de la Diputació. I aviat van venir les primeres feinetes, fotografia, desfilades, coses així. I enviar fotos a les agències. I, sobretot, molta sort.»

I anar estudiant història de l'art. I anar a Florència a fer un curset sobre restauració de mobles.

«Són els que més en saben. I te n'ensenyen dels del bell començament. Aquí també n'hi ha bones escoles per a aprendre i practicar la restauració, però són més especialitzades. Allà vaig poder començar pel començament. Per com s'agafen les eines, diguem.»

Com ha filla de Verges ha de patir l'a-

En cinema, en cada presa has de fer-te el personatge complet”.

cudit fàcil de ser filla de Verges. S'ho agafa amb indiferència, o potser ni ho escolta. En qualsevol cas els seus pares tenen dues noies més, i aquí és el moment de jurar que en bellesa no desmereixen de la Quimi. Increï-

ble però veritat, jurem-ho doncs. I mentrestant Lluís Llach, de Verges, tocant el piano d'oïda.

«No ens coneixem, tot i ser del mateix poble. El que passa és que ell és més aviat de l'edat de la meua mare. Els pa-

res es dediquen, tots dos, a la impremta i les arts gràfiques. Jo hi vaig sovint a fer hores, al taller. I el pare i l'avi havien fet d'actors, al seu moment. Això no ho posis, però em sembla que per al pare li ha representat una contrarietat no haver-se dedicat a ser actor.»

S'ha dedicat a ser autor efectivament, evidentment, triomfalment i per triplicat ¿Què més pot voler aquest home?

Una altra cosa que fa la Quimi és ensenyar el Palau de la Música de Barcelona als visitants.

atre, ara. A diferència de quan anava a l'institut. Les vacances, aquest serà el segon any que les fem al Carib. Enguany a la Dominica. A l'illa Dominica. L'any passat, a Sicília.»

Pel que fa a la pel·lícula, diu que el més difícil de fer va ser, al principi, estar atenta als detalls tècnics de la feina: d'aquesta ratlla no pot passar, dóna aquest perfil i no l'altre, no abaixis el nas que sortiran ombres.

«I un cop fixada en això, llavors, ¡posa't a interpretar!»

costa d'anar construint el personatge, el caràcter del personatge, en cinema. Més difícil que no en teatre, on, pel progrés de l'acció, vas escalfant el caràcter, el vas construint, i va creixent en l'actriu igual com en l'espectador. Un moment de l'actuació, en teatre, és tot el que ja portes acumulat fins aquell moment. En cinema en canvi, a causa de les interrupcions i dels salts en el temps, a cada presa has de fer-te el personatge complet.»

Una dels incidències del rodatge del film, ideal per a gasetilles de premsa i propaganda, va ser quan en l'escena de la piscina, on juguen un home, que és moro, la Quimi i un dofí, el dofí li va fer un tall al canell esquerre. Ensenya la cicatriu.

¡¡Caram!!

«No, no, aquesta part de la cicatriu ja era d'abans, només va ser aquest altre trosset. Resulta que els dofins són tan dolços i juganers com diuen i jo, que m'agraden molt els animals, i sobretot els dofins, no és broma, li vaig donar dos colpets al cap; i es veu que això, segons les regles de l'ensinistrament dels dofins, és renyar-los. I em va rascar. Tot plegat, que aquesta escena de la piscina ens va costar dos dies sencers de rodatge, i algunes altres estones. A més amb la fred que hi feia i una cosa i altra vaig agafar otitis, quaranta graus de febre i coses així.»

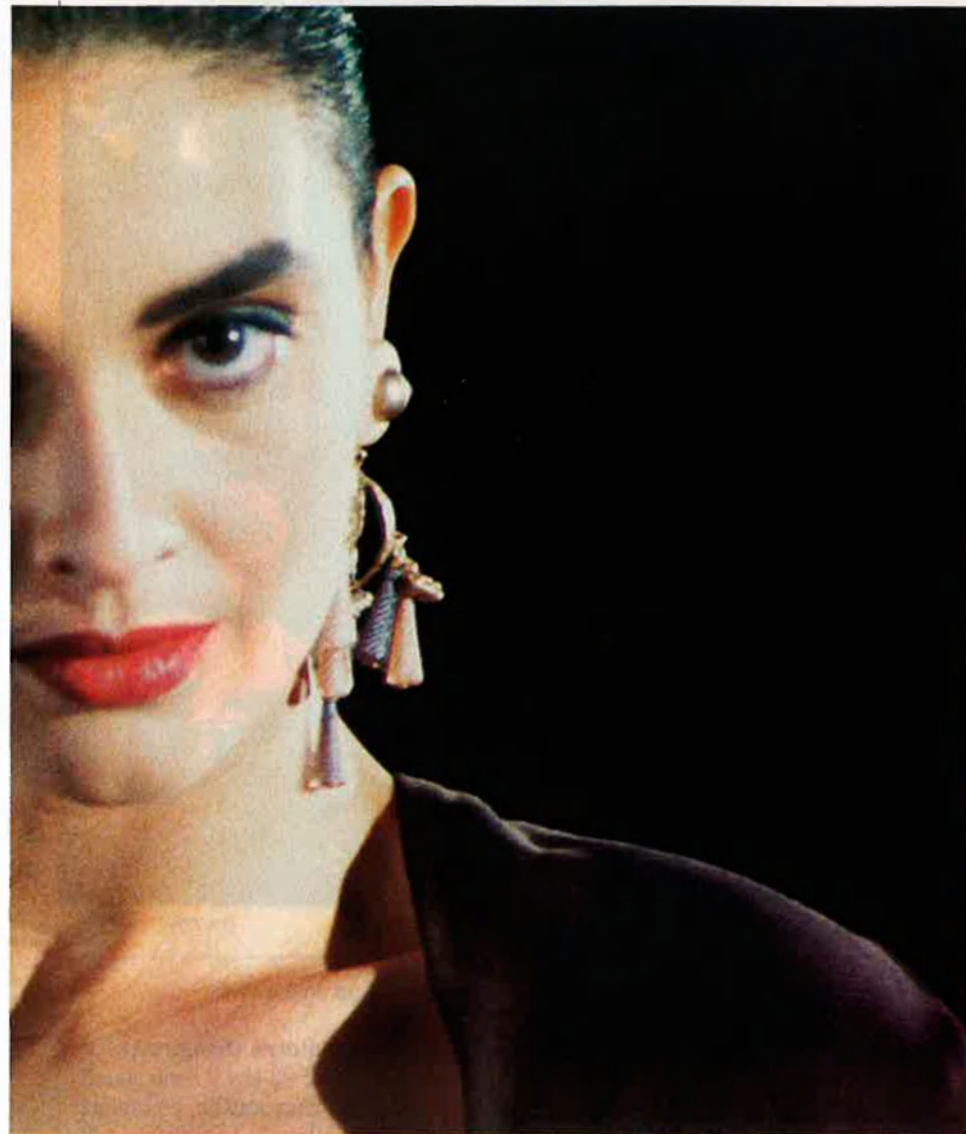
Preguntada si s'ha agradat com ha quedat, diu que els primers dies anava als vespres a veure el que s'havia rodat durant la jornada i que només ho va poder resistir un parell de vegades.

«Però una vegada vista la pel·lícula tres o quatre vegades ja no tinc por. El que m'havia fet angúnia era que es notés massa diferència entre la meua actuació, pràcticament una principiant, amb la d'actrius i actors tan bons com la Rosa Maria Sardà, en Sazatornil o l'Angelats. Passada aquesta angúnia, ara em veig, deixa-m'ho dir amb la paraula que sento, correcta.»

Li agraden la comèdia americana i l'anglesa, el cinema negre americà i, en general, el cinema que li fa sentir coses, serioses o no. Katherine Hepburn, Gérard Depardieu, Cary Grant i el cinema de Jim Jarmusch s'enduen les seves preferències.

I la història de l'art, i la restauració de mobles. I les vacances al Carib.

**Jordi Ambrós
Ramon Barnils**

ARXIU

«Per a aquesta feina de guia, diguem-ne artística, m'ha anat molt bé de saber idiomes.»

Les visites les fa en anglès, català, italià i espanyol.

«Vaig més al cinema que no pas al te-

Tampoc no li resulta fàcil, comparant el cinema amb el teatre, la següent característica:

«En cinema avui rodes una escena de final de la història, l'endemà una del mig, l'altre una del principi. Per això